

Arrest

nr. 42 509 van 28 april 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongolische nationaliteit te zijn, op 18 januari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. MAJD TEYMOURI en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 7 september 2009 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 18 december 2009 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Mongoolse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Ulaanbaatar. U behoort tot de khalkh-etnie en bent boeddhist. U was gehuwd met Avgain Dorji Munkzjargal maar jullie scheidten van elkaar begin januari 2007. Jullie kregen samen een dochter, Daarimaa, die nu bij uw moeder in Ulaanbaatar verblijft. In 1995 behaalde u uw diploma boekhouden. U begon in maart 2005 te werken voor een spaar- en leningsagentschap genaamd "Bayan Duuren"-fonds. Midden 2006 bleken

er financiële problemen te zijn in het bedrijf en in oktober 2006 werd het bankroet verklaard. De directeur had een deel van het geld verspeeld in een casino in Singapore. Alle werknemers werden opgesloten door de politie. U kwam vrij na zeven dagen onder garantstelling. U werd ook opgeroepen door de rechtbank in verband met het faillissement en enkele medewerkers werden officieel in verdenking gesteld van fraude. De klanten van het agentschap kregen slechts voor de helft hun geld terugbetaald. U was toevallig eind oktober 2006 naar het kantoor gegaan toen een woedende menigte de werknemers aanviel. Ook u werd toen geslagen. Door de shock kreeg u een miskraam, u was net een maand zwanger. U diende klacht in bij de Sukhbaatar-politie en de aanvallen verminderden. Er werden verschillende medewerkers veroordeeld, maar voor u was de zaak afgesloten in december 2006. Op 20 januari 2007 werd u echter door een dronken klant, Batbaatar, met een mes bedreigd. U was opnieuw zwanger en kreeg een miskraam. U diende weer klacht in bij de politie die een onderzoek deed maar het incident was niet bewezen. U en andere medewerkers ontvingen ook enkele dreigbrieven en jullie kregen bescherming van de politie. Vanaf ergens in november 2007 woonde u niet meer permanent op uw eigen adres. U was bij een van uw broers Enkhbaatar toen op 17 april 2008 brand uitbrak in hun "gers" (tent). U vermoedde brandstichting door een van de boze klanten. Op 4 juni 2009 werd u opnieuw bedreigd door een bedrogen klant. U diende weer klacht in bij de politie. Nadien vatte u het plan op om naar het buitenland te vertrekken. Op 18 augustus 2009 vertrok u per trein naar Moskou. Op 29 augustus 2009 nam u een vlucht van Moskou naar Istanbul. U bracht er een week door op een onbekend adres. U werd vervolgens in drie dagen van Istanbul naar Brussel gebracht door de smokkelaar. U bereikte België op 7 september 2009 en deed hier diezelfde dag een asielaanvraag. U legde volgende documenten voor ter staving van uw asielaanvraag: uw beroepskaart van uw bedrijf, een attest als boekhoudster, een kopie van uw identiteitskaart, geattesteerde kopies van de identiteitskaart en geboorteakte van uw dochter, een attest van de opvang van uw dochter, een artikel over het bankroet, een scheidingsakte, twee medische attesten, een klacht ingediend bij de politie, een brandweerverslag van de brandstichting en twee schadeclaims van uw broers.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in bent geslaagd aannemelijk te maken Mongolië te zijn ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of wegens het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Vooreerst dient te worden gesteld dat uw problemen geen band vertonen met de criteria zoals bepaald in de Geneefse Conventie, en die bescherming voorziet voor mensen die vrezen vervolgd te worden omwille van hun ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Uw problemen zijn gemeenrechtelijk en persoonlijk van aard. U kreeg problemen met de autoriteiten en voormalige klanten van het bedrijf nadat dit bedrijf failliet ging. U stelde te zijn opgesloten door de autoriteiten en te zijn ondervraagd in het kader van een onderzoek naar het bankroet (CGVS p. 15). Dat u, net zoals de andere werknemers van het bedrijf, werd opgesloten en dat u betrokken was bij het onderzoek is niet abnormaal want kadert in de normale werking van politie en gerecht. Nergens blijkt hieruit dat u persoonlijk werd gevisieerd door de autoriteiten, en nergens uit uw verklaringen blijkt dat u verdere juridische vervolging riskeerde (CGVS p. 12). Meer zelfs, u stelde expliciet dat deze zaak voor u afgesloten was in december 2006 (CGVS p. 15). U werd ook niet zoals de directeur, manager, en enkele andere medewerkers officieel in verdenking gesteld, en evenmin werd u zoals zij veroordeeld door een rechtbank (CGVS p. 14). Alles wijst er dan ook op dat het Mongoolse gerecht en de politie ervoor hebben gezorgd dat de schuldigen in deze zaak werden bestraft. Dat u nadien door ex-klanten van het bedrijf bedreigd werd zijn problemen van interpersoonlijke aard. U werd immers bedreigd omdat zij u medeverantwoordelijk achtten voor hun financiële verlies, een andere reden bleek er niet te zijn (CGVS p. 10). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat de Mongoolse autoriteiten u hun bescherming niet weigerden omwille van een van de redenen vermeld in de Vluchtelingenconventie. U kon telkens klacht indienen na te zijn bedreigd en deze klachten werden geregistreerd en onderzocht (CGVS p. 11, 12, 13, 16). Dat er geen bewijzen waren tegen uw belagers wijst er niet op dat zij u niet wilden beschermen. U verklaarde nog expliciet bescherming te hebben gekregen van de politie nadat u en de andere ex-werknemers daarom hadden gevraagd (CGVS p. 13). Dat u uiteindelijk besloot het land te verlaten omdat u nergens anders veilig zou zijn is louter uw vermoeden, en is niet gestaafd door concrete en objectieve elementen (CGVS p. 16). U stelde dat de brand die bij uw broers uitbrak in april 2008 aangestoken was omdat uw belagers wisten dat u daar verbleef (CGVS p. 16). U heeft hier echter geen enkel begin van bewijs van. Uit het brandweerverslag zou blijken dat de brand inderdaad zou kunnen ontstaan zijn door een externe brandstichting, maar daarmee maakte u onvoldoende aannemelijk dat het uw vijanden waren die daar hebben brand gesticht. U kan geen enkele naam of aanwijzing geven van een mogelijke dader (CGVS

p. 16-17). Bovendien, indien de brand werkelijk werd aangestoken, dan is het uiterst merkwaardig dat u daar nog zou gebleven zijn tot u het land verliet in augustus 2009, zoals u eerder in het gehoor verklaarde (CGVS p. 4). Uw vrees voor vervolging door die ex-klanten dient dan ook danig te worden gerelativeerd.

Wat uw aanvraag tot toekenning van de subsidiaire bescherming volgens artikel 48/4, §2, b betreft dient te worden vastgesteld dat er ernstige twijfels bestaan aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. U blijkt zich immers op verschillende vlakken te hebben tegengesproken. U beweerde tijdens het gehoor op het CGVS eenmalig te zijn opgesloten door de politie, dit gedurende 7 dagen, toen uw bedrijf bankroet ging (CGVS p. 15). Nochtans antwoordde u in de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) bij de vraag of u ooit was gearresteerd of opgesloten in een politiekantoor of gevangenis ontkennend (zie vragenlijst p. 2). U werd hiermee geconfronteerd maar kon geen afdoende verklaring geven. Uw uitleg, dat u dacht dat u pas tijdens het volgende gehoor alle details kon geven is onvoldoende, aangezien de vraag expliciet was gesteld. Dit doet dan ook twijfelen aan de geloofwaardigheid van deze detentie door de Mongoolse politie. In ieder geval kan u van deze detentie geen enkel begin van bewijs voorleggen (CGVS p. 15). Verder bleek u zich herhaaldelijk tegen te spreken omtrent de plaatsen waar u zou gewoond hebben in Mongolië. Aanvankelijk beweerde u op een adres te hebben gewoond in Sukhbaatar, van 2003-2004 tot aan uw vertrek uit Mongolië (CGVS p. 3). U bevestigde nog dat dit uw laatste verblijfplaats was in het land. Bij de vraag wanneer u werkelijk van op dat adres vertrokken was vroeg u zich plots af of u moest verklaren dat u er tot augustus 2009 verbleef, wat toch merkwaardig is. U stelde plots niet meer op uw eigen adres te hebben gewoond vanaf 2008, en ook in 2007 zou u maar "half en half" daar hebben verbleven (CGVS p. 3). Bij de vraag wat u daarmee bedoelde beweerde u sinds november 2007 bij een broer te hebben gewoond in Gorkhi (CGVS p. 3). U bevestigde vervolgens vanaf november 2007 tot aan uw vertrek uit Mongolië (in augustus 2009) bij die broer te hebben verbleven (CGVS p. 4). U kon echter zijn precieze adres niet noemen, wat toch merkwaardig is als u daar meer dan een jaar woonde. Daarop beweerde u plots niet continu bij uw broer te hebben gewoond in die periode (CGVS p. 4). Er werd u gevraagd om dan alle verblijfplaatsen chronologisch op te noemen sinds uw vertrek uit uw appartement in Sukhbaatar, waarbij u uw verklaring opnieuw wijzigde en beweerde enkel nog bij uw broer te hebben gewoond (CGVS p. 4). Gezien uw steeds wijzigende verklaringen blijft u onduidelijk over uw recente verblijfplaatsen en komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen in het gedrang waardoor u niet aannemelijk maakte een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat uw reisweg betreft dient nog te worden vermeld dat u geen enkel begin van bewijs kan voorleggen (CGVS p. 7-8). Uw paspoort dat u gebruikte om het land te verlaten zou door de smokkelaar zijn afgenomen. Van de reisweg die u van Istanbul naar Brussel aflegde kan u geen verdere details geven. Nochtans zou u met een personenwagen naar België zijn gebracht, zodat kan worden verwacht dat u weet via welke routen, landen of andere plaatsen u reisde (CGVS p. 8). U kon enkel Frankrijk opnoemen, terwijl zich diverse landen bevinden tussen Turkije en België.

Wat de andere voorgelegde documenten betreft dient te worden vastgesteld dat zij gezien bovenstaande opmerkingen de appreciatie van het CGVS inzake uw asielaanvraag niet kunnen wijzigen. U blijkt trouwens slechts een fotokopie te kunnen voorleggen van uw identiteitskaart, terwijl een fotokopie geen objectieve bewijswaarde heeft (CGVS p. 17). Uw originele identiteitskaart zou u bij uw dochter hebben achtergelaten, en hoewel u al herhaaldelijk met haar contact heeft gehad had u nog niet om dat document gevraagd (CGVS p. 6, 17). Het vermoeden bestaat dat u om bepaalde redenen uw identiteit voor de Belgische asielinstanties achterhoudt. Het is tevens merkwaardig dat u van de klachten die u zelf bij de politie indiende enkel een document kan voorleggen dat gedateerd is op 28/10/2009. Het zou gaan om een uittreksel uit het politie-archief, terwijl de vraag kan worden gesteld waarom u van de oorspronkelijke ingediende klachten geen bewijs zoals een proces-verbaal kan voorleggen (CGVS p. 18). U kan trouwens maar van een klacht dergelijk document voorleggen, terwijl u er verschillende zou hebben ingediend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster beroept zich als “Eerste” en enig middel op de “schending van de artikelen 48, 49, 57/6 en 62 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; schending van artikel 1A (2) van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen dd. 28/07/1951 goedgekeurd bij wet van 26/06/1953, schending van artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de Status van de vluchtelingen dd. 31/01/1967, goedgekeurd bij Wet van 27/02/1967, Schending van de artikelen 1, 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel”.

2.2. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de Commissaris-generaal betwist, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.3. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de Commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De Commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekster werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich liet bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekster kreeg bovendien de kans om in haar vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de Commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoekster is ertoe gehouden de stukken waarover ze beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoekster legt geen originele identiteitsdocumenten met foto neer ter adstructie van haar voorgehouden identiteit, maar enkel een fotokopie van een identiteitskaart. De Raad hecht echter geen geloof aan fotokopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Verzoekster beweert dat zij met haar eigen paspoort tot in Istanbul reisde maar dat het haar werd afgenomen door een smokkelaar, wat echter een loutere bewering uitmaakt. Verzoekster gaat er bovendien aan voorbij dat zij legaal kon reizen en derhalve geenszins nood had aan de dure dienstverlening van een smokkelaar. Verzoekster toont niet aan waarom zij in de onmogelijkheid is haar identiteit genoegzaam aan te tonen. Verzoekster staft evenmin haar reisweg terwijl zij, aangezien zij per trein en vliegtuig naar Europa reisde, op zijn minst in het bezit moet zijn geweest van treintickets, vliegtuigtickets, instapkaarten of bagagelabels waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar zij in Europa is aangekomen. Door geen reisbescheiden voor

te leggen maakt verzoekster op vrijwillige wijze iedere controle van haar reisweg onmogelijk. Verzoeksters verklaringen inzake haar reisweg kunnen evenmin overtuigen. Verzoekster verklaarde dat zij per trein naar Moskou reisde, vervolgens per vliegtuig naar Istanbul, en tenslotte per auto naar België. Dat verzoekster een dergelijke lange autoreis heeft ervaren kan niet overtuigen nu ze niet in het minst kon toelichten hoe zij reisde, zelfs niet wist welke landen ze doorkruiste. Verzoekster kan evenmin overtuigen waar zij beweert *“ik ben geen controle tegengekomen”* (gehoorverslag CGVS, 10.12.2009, p. 8). Verzoekster gaat immers voorbij aan de herhaaldelijke, systematische en persoonlijke veiligheidscontroles aan de buitengrenzen van de Schengenzone. Voorgaande vaststellingen ondermijnen verzoeksters algehele geloofwaardigheid, in het bijzonder van haar voorgehouden reisweg en de onmogelijkheid een paspoort voor te leggen.

3.2. De asielaanvraag werd afgewezen omdat het asielrelaas niet kan overtuigen gelet op vaagheden en ongeloofwaardigheden in verzoeksters opeenvolgende verklaringen, en verzoeksters beweerde problemen bovendien van gemeenrechtelijke en persoonlijke aard zijn. Verzoekster meent dat *“de redenen welke door de bestreden beslissing worden aangehaald om verzoekster de vluchtelingenstatus en evenzeer de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren, echter niet kunnen worden weerhouden”*.

3.3. Verzoekster legt verschillende documenten neer, die echter niet vergezeld zijn van een eensluidend verklaarde vertaling zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan. Bovendien dient wederom te worden benadrukt dat verzoekster haar identiteit niet aantoot zodat niet kan worden vastgesteld dat deze stukken haar überhaupt aangaan. Daar gelaten de geloofwaardigheid van deze stukken, kunnen ze hoe dan ook slechts staven dat verzoekster tewerkgesteld was in een bedrijf dat failliet ging en dat er een brand plaatvond bij een persoon waarvan verzoekster beweert dat het haar broer is.

3.4. Verzoekster steunt haar gehele asielrelaas op het faillissement van het financiële bedrijf waarvoor ze werkte. Verzoekster adstrueert echter geenszins de essentie van haar asielmotieven, met name de faling, haar problemen met gedupeerde klanten en de onwil van de politie om haar tegen deze klanten te beschermen. Immers bij een financieel schandaal dat veel mensen treft kan minstens verwacht worden dat hierover uitvoerig werd gerapporteerd door drukingsgroepen, plaatselijke politieke leiders of in mensenrechtenrapporten. Daarenboven veronderstelt een faillissement een gerechtelijke uitspraak en is het niet aannemelijk dat verzoekster geen nuttige processtukken kan voorleggen. Verzoekster stelt dat zij *“deze documenten niet bijgehouden [heeft] gezien zij telkens van verblijfplaats veranderde is zij deze documenten verloren”*, wat echter een blote bewering uitmaakt nu verzoeksters verklaringen inzake haar opeenvolgende verblijfplaatsen voor haar vlucht dermate incoherent zijn qua chronologie en ligging, dat hieraan geen enkel geloof kan worden gehecht.

3.5. Verzoekster argumenteert verder dat ze wel twee maal klacht heeft ingediend *“bij de politie die haar klacht geregistreerde maar van een onderzoek is nooit sprake geweest. Dit wijst erop dat de politie geen bescherming aanboodde aan verzoekster”* en *“dat er tegen haar belagers voldoende bewijzen waren maar de politie heeft nooit een zaak willen maken tegen hen”*. Verzoekster voegt bij het verzoekschrift een reeds eerder neergelegd attest van de politie aangaande haar problemen, ditmaal vergezeld van een vertaling, en licht toe dat dit *“werd opgesteld op basis van de gegevens die in het archief van de politie terug te vinden waren”*. De Raad stelt vast dat de vermelding in het neergelegde politieattest dat *“Deze feiten zijn vastgesteld met bewijsmateriaal”* geheel in strijd is met verzoeksters verklaringen dat zij klacht indiende bij de politie en vroeg om bescherming maar dat *“aangezien er geen bewijzen waren geen maatregelen die deftig waren”* (gehoorverslag CGVS, 10.12.2009, p.12). Gezien deze flagrante en essentiële tegenstrijdigheid tussen neergelegde bewijsstukken en verzoeksters verklaringen kan aan dit stuk geen geloof worden gehecht en bovendien wordt de kern van verzoeksters asielrelaas ondergraven. Verzoekster toont evenmin aan wat met de overige personeelsleden gebeurde en hoe zij zich -indien nodig- hebben beschermd.

3.6. Verzoeksters relaas komt verzonnen voor. De hieruit afgeleide problemen kunnen dan ook niet overtuigen. Dit klemmt te meer nu verzoekster aanvankelijk verklaarde dat ze nooit gearresteerd of opgesloten werd (zie Dienst Vreemdelingenzaken) en hiervan pas gewag maakt bij de Commissaris-generaal.

3.7. Verzoekster biedt geen aannemelijke verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheden, die grondslag vinden in het administratieve dossier. Van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht

dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. De Raad dient bijgevolg vast te stellen na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratieve dossier dat de Commissaris-generaal terecht tot de ongeloofwaardigheid van het relaas heeft besloten.

3.8. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Daargelaten de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas dient hoe dan ook te worden vastgesteld dat de Commissaris-generaal terecht vaststelt dat verzoekster niet verduidelijkt dat haar vlucht ingegeven is door één van de vijf redenen vermeld in het Verdrag van Genève, te weten omwille van haar ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging. Verzoekster komt in dit verband niet verder dan het louter herhalen van het asielrelaas en op te merken dat *“de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met de ernstigheid van de problemen die verzoekster gekend heeft”*. Als dusdanig wordt er echter géén afbreuk gedaan aan de bevindingen van de Commissaris-generaal die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing.

3.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoekster voert aan *“Dat de bestreden beslissing de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster weigert zonder dat dienaangaande ook maar enige motivering gegeven wordt betreffende de redenen van weigering van toekenning van deze bescherming. Verzoekster kan aan de hand van de motivering in de bestreden beslissing dan ook geenszins afleiden waarom zij niet in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Zij kan dan ook niet aangaan welke feiten de Commissaris-generaal hierbij in overweging heeft genomen”* en meent *“Dat de Commissaris-generaal dan ook onzorgvuldig gehandeld heeft door aan verzoekster de beweegredenen niet mee te delen waarom de toekenning van de subsidiaire bescherming wordt geweigerd.”*

4.2. Verzoekster gaat klaarblijkelijk uit van een onvolledige, onzorgvuldige of verkeerde lezing van de bestreden beslissing, waarin duidelijk en uitvoerig wordt uiteengezet waarom aan verzoekster de subsidiaire bescherming geweigerd wordt. Verzoekster beperkt zich bovendien in het verzoekschrift in dit verband tot het uiten van algemene kritiek, doch voert geen enkel element aan waaruit kan blijken dat zij in aanmerking zou komen voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.3. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Voor zover verzoeksters betrokken zou zijn bij de faling van het bedrijf waar ze tewerkgesteld was, toont zij niet aan dat een mogelijke gerechtelijke vervolging onterecht zou zijn, noch dat zij geen beroep kan aantekenen, noch dat zij hiervoor een reëel risico op ernstige schade zal oplopen. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend en tien door :

mevr. K. DECLERCK, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK